

som det ærede Medlem ønsker besvaret, men jeg skal være villig til at tage det under Overvejelse.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 74 Stemmer.

Formanden (Høgsbro): Lovforslaget vil nu blive tilskillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1893 til 31te Marts 1894.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1 ff.)

Sagenfattes under Forhandling.

Bojsen: Det foreliggende Finanslovsforslag er betegnet som et Fredsforslag, jeg kunde fristes til at sige: Ja, gid det var saa vel! Jeg skal villig anerkende, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag, saa vidt man kan finde ved en foreløbig og flygtig Gennemgaaen, ikke er optaget Forslag, som kunne betegnes som ny Konfliktforslag. Jeg anerkender dette saa meget mere, som jeg i Tjor frygtede for, at der ligesom var noget saadant under Opsejling, en Indledning til en mulig ny Serie af Provisorier. Heller ikke en saadan Antydning findes imidlertid paa det foreliggende Lovforslag — som sagt, efter en foreløbig Gennemgaaen deraf. Dette anerkender jeg selvfølgelig, men man maa ikke derved glemme, at paa Finansloven findes de gamle Stridsprogsmaal uforandrede, som vi nu have kendt dem i en længere Række. Jeg kunde fristes til at sige, at dette Finanslovsforslag fremtræder med en saadan Tendens, at det gerne kunde have den Overstrift: Lad os ikke tale mere

om de gamle Stader! Men paa den anden Side er jeg overbevist om, at saa let gaar det dog ikke. Da vi fra vor Side for et Par Aars Tid siden tog Ordet for en virksom og frugtbar Forhandling for at opnaa de bedst mulige Resultater paa de Omraader, hvor vi kunde vente at møde Forstaaelse, og hvor der kunde opnaas Enighed, da udtalte vi udtryffeligt, at vi derved forudsatte, at Forsøg paa at tilvejebringe et storpolitisk Forlig maatte hvile. Denne Udtalelse af mig har været Genstand for en saa ofte gentagen Misforstaaelse, at jeg her overhovedet slet ikke skal komme ind paa den. Hvem der har villet forstaa den, har ogsaa godt kunnet det. Da jeg udtalte dette, var det som en Frugt af den Erfaring, jeg selv havde indhentet. Det har ikke været min Mening og jeg tror heller ikke mine Meningsfællers, at det at opnaa et konstitutionelt Forlig eller Overenskomst, hvad man nu vil kalde det, var noget, som ikke skulde tilstræbes — tværtimod, jeg vilde anse det for at være et saa absolut Dykke, om dette Maal, som selvfølgelig al dansk Politik til syvende og sidst maatte tilstræbe, kunde naas. Men jeg havde den Erfaring fra Deltagelse i Forsøg paa at tilvejebringe et saadant Forlig, at naar Forsøget strandede, saa vilde Følgen deraf ingenlunde være Fremskridt, men tværtimod Tilbagegang, og at Forholde efter et mislykket Forsøg vilde være værre end før. Det Synspunkt, hvorunder vi søgte at arbejde, var derfor, at vi nu skulde se at opnaa de bedst mulige Resultater paa de Omraader, hvorom Forstaaelse kunde ventes, og hvor mange Omstændigheder netop for Tiden førte det med sig, at man burde søge at opnaa Fremskridt og et godt Udbytte. Jeg skønnede den Gang ikke, at Betingelserne for et virkeligt, varigt og frugtbart Forlig vare til Stede. Jeg vil derom kun sige, at hvad jeg anser for at være den første Betingelse for at opnaa et saadant Resultat, er, at den Erkendelse trænger almindelig igennem, at i vort Land Provisorier ikke kunne benyttes som Kampmiddel. For denne Erkendelse trænger virkelig igennem paa alle Sider tvivler jeg om, at Betingelserne ere til Stede for at opnaa en varig Forstaaelse, thi jeg sætter ikke Pris paa at opnaa en midlertidig Løsning, som kunde bære maasse endnu værre og endnu uheldigere Konflikter i sit